

Cei doi catâri

La Fontaine

Doi catâri pe-o cale:
Unu-ovăz purtând,
Celălalt, cu banii taxelor pe sare.
Tare mândru-acesta de ce-avea-n spinare,
O altă povară n-ar fi vrut nicicând.
Cu un pas semeț călcând,
Tot suna din clopoțel; -
Vine-o ceată de dușmani,
Să-i ia sarcina de bani,
Se reped asupra lui,
Și-l lovesc în chip și fel,
Trag de frâu, pe loc îl țin,
Pentru el scăpare nu-i
Și lovit se zbate-n chin.
- Asta e - atunci a zis -
Ceea ce mi s-a promis?
Semenul ce-n urmă vine
Scapă de răufăcător,
Iar eu zac aici și mor.
Celălalt catâr i-a spus:
- Nu e totdeauna bine
Să ai treburi prea înalte.
Dacă-ndeplineai la moară
Rosturi ca și mine-ncalte,
N-ai fi fost acum răpus.